

का° [१८. ४. २३. २४.] वैश्वानरेण प्रचर्य सर्वहुतेन हस्तेन मारुतान्नुहोत्युप-
विश्य वैश्वानरे वा वैश्वानरं पृथुं कृत्वा शुक्रज्योतिरिति प्रतिमन्त्रम् विमुखेनारण्ये
ऽनूच्यम् । वैश्वानरपुरोडाशेन यागं कृत्वोपविश्याहवनीये हस्तेन मारुतान्पुरो-
डाशान्सर्वहुतान्नुहोति शुक्रज्योतिरित्येकैकमन्त्रेणैकैकम् । यद्वा वैश्वानरपुरोडा-
शस्योपर्येव मारुतान्नुहोति किं कृत्वा प्रथनकाले वैश्वानरं पुरोडाशं विस्तीर्णं
कृत्वा । अरण्येऽनूच्यं सप्तमं पुरोडाशं विमुखेनोग्रश्च भीमश्चेति वक्ष्यमाणमन्त्रेण
नुहोतीत्यर्थः ॥ षट् मरुदेवत्याः आद्या उल्लिक् एकैकस्यामृचि सप्तसप्त मरुतः ।
शुक्रज्योतिरित्याद्या एकोनपञ्चाशन्मरुतो यूयमद्यास्मिन्नोऽस्माकं यज्ञे एतन एत
आगहृत इति पञ्चमऽर्चि (51.) अन्वयः तप्तनवित्यादिना [पा° ७. १. ४५.] तस्य
तनदिशः । तन्नामानि व्याख्यायन्ते शुक्रं शुद्धं शुक्रस्येव वा ज्योतिस्तेजो यस्य स
शुक्रज्योतिः । चित्रं दर्शनीयं ज्योतिर्यस्य स चित्रज्योतिः । सत्यं ब्रह्मलक्षणं ज्यो-
तिर्यस्य स सत्यज्योतिः । ज्योतिस्तेजोऽस्यास्तीति ज्योतिष्मान् । शोचते दीप्यत
इति शुक्रः । ऋतं सत्यं यज्ञं वा पातीति ऋतपाः । अंहः पापमतीत्य वर्तत
इत्यत्यंहाः । चकाराः समुच्चयार्थाः ॥ ८० ॥

ईदृङ्ङान्यादृङ्ङ सदृङ्ङ प्रतिसदृङ्ङ । मितश्च संमितश्च सभराः ॥ ८१ ॥

द्वे गायत्री । इमं पुरोडाशं गृहीत्वा पश्यतीति ईदृङ् । अन्यमपि पुरोडाशं
पश्यतीति अन्यादृङ् । समानं पश्यतीति सदृङ् । तं-तं प्रति समानं पश्यतीति प्र-
तिसदृङ् । मितो मानं प्राप्तः यद्वा उत्तमाधममध्यमैस्तुल्यो मितः । सम्यक् एको-
भावेन मितो मानं प्राप्तः संमितः । सह विभर्तीति सभराः ॥ ८१ ॥

ऋतश्च सत्यश्च ध्रुवश्च धरुणश्च । धर्ता च विधर्ता च विधारयः ॥ ८२ ॥

ऋतः सत्यरूपः । सति वस्तुनि भवः सत्यः । ध्रुवः स्थिरः । धरुणः धारकः ।
धारयतीति धर्ता । विशेषेण धारयतीति विधर्ता । विविधं धारयतीति विधारयः
॥ ८२ ॥

ऋतजिच्च सत्यजिच्च सेनजिच्च सुषेणाश्च ।

अन्तिमित्रश्च दूरेऽमित्रश्च गुणः ॥ ८३ ॥